

УДК 354:37.088.2

Губенко А. О., здобувач, НУЦЗУ

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНИХ МЕХАНІЗМІВ РЕАЛІЗАЦІЇ ВИХОВНО-ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ

У статті розглянуто проблеми вдосконалення державних механізмів реалізації виховно-освітніх технологій, спрямованих на підготовку фахівців нової формації, їх інтелектуальних досягнень, патріотів, які усвідомлюють нероздільність з країною, мають необхідний рівень вихованості в процесі професійної самореалізації.

Ключові слова: механізми державного управління, виховно-освітні технології, вища освіта.

In the article the problem of improving public mechanisms for implementing corrective and educational technologies aimed at training professionals new formations, their intellectual achievements patriots who understand the indivisibility of the country, have the required level of breeding in the process of self-realization.

Keywords: mechanisms of public administration, educational and technology education, higher education.

Постановка проблеми. У зв'язку з важливістю формування у випускників вищих навчальних закладів розуміння пріоритетності технологічної досконалості країни й інноваційної активності в кожній з галузей їх професійної діяльності, державне управління процесом розробки виховно-освітніх технологій відіграє роль своєрідної лабораторії з розвитку в студентів здатності сприйняття нових позитивних рішень, формування й уміння висувати ідеї, відстоювати свої позиції, проводити різні освітні тренінги з персоналом, розробляти і впроваджувати концептуальні програми інвестицій, спрямовані на підготовку і перепідготовку кадрів управлінської галузі, виховання потреби в самоудосконаленні і самореалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Системно-порівняльний аналіз літературних джерел із досліджуваної теми показав, що питання, пов'язані з розробкою й удосконаленням інноваційних механізмів державного управління освітньо-виховною сферою у вищій школі, є недостатньо вивченими і вимагають подальшого уточнення і обґрунтування. Певний науковий і практичний інтерес в плані осмислення місця і ролі виховання в освітньому процесі представляють філософські і культурологічні ідеї, викладені в роботах [1; 4; 5; 6].

Результати досліджень, приведені в роботах [3; 7; 8; 9], свідчать про те, що здобуття вищої освіти припускає придбання випускником певного рівня

самостійності, у результаті якого студент може розвиватися відповідно до мотивів і потреб його внутрішнього світу, ставити завдання, виробляти принципи і методи досягнення поставленої мети.

Порівняльний аналіз наукових робіт цих та інших учених дозволив виявити протиріччя, властиві організації навчально-виховного процесу у вищій школі, уточнити граничні умови і засоби їх подолання і тим самим виявити проблему дослідження.

Постановка завдання. Метою статті є проаналізувати напрями вдосконалення державних механізмів реалізації виховно-освітніх технологій.

Виклад основного матеріалу. Створюючи рекламно-просвітницький механізм економічного потенціалу країни з його складовими елементами за мірою їх значущості, науковці тим самим відкривають поле для осмислення пошуку і творчого збагачення учасників навчально-виховного процесу, як важливого чинника інтелектуального виховання студентської молоді і професорсько-викладацького складу з впровадження інноваційних і навчальних освітньо-виховних технологій у виш. У процесі осмислення цього завдання, студент знаходиться у виховному середовищі, в якому ідея патріотизму і бажання самореалізації не нав'язується ззовні "викладачем", "куратором", "керівником", а стає природним процесом творчого осмислення кожної з вирішуваних завдань в порівняннях і зіставленнях [10]. Системний взаємозв'язок рекламування економічного потенціалу, як чинника і "стабілізатора", віра в розвиток своєї країни і бажання брати участь в перетвореннях можуть базуватися на таких системообразуючих виховних орієнтирах:

1. Усвідомлення факту, що кожна країна світу має в розпорядженні національні багатствами, раціональне використання яких є невід'ємною частиною прогресу і динамічного розвитку.

2. Незалежно від наявних природних і інших видів багатств і розвинутої інфраструктури, провідною ланкою і базисним елементом прогресу у світі, є інтелектуальний потенціал країни, здатний на основі прогнозів і моделювання процесів розробити науково-обґрунтовані і економічно вигідні варіанти використання і розкриття економічних можливостей країни.

3. Констатація безперечного факту, що переважаючу більшість країн світу пройшли і проходять різні стадії криз, катаклізмів в період становлення своєї державності, розвитку і процвітання.

4. Усвідомлення факту і формування психологічного настрою на те, що розвиток само по собі не відбувається. Потрібні інноваційні ідеї і люди, що бажають шукати і знаходити науково обґрунтовані пропозиції і підходи раціонального використання кожного складового компонента економічного потенціалу країни.

5. Зовнішня допомога державі і країні не може бути нескінченною.

6. Усвідомлення згубності інтелектуальної еміграції.

7. Усвідомлення згубності недовіри до можливостей і потенціалу своєї країни. Наприклад, маючи в розпорядженні незначні природні ресурси, ви-

сока вченість громадян Японії перетворила її на один із стран-гігантів, що лідирують по інноваційних технологіях [2].

8. Уважати безперечним, що кожна людина здатна творчо мислити і висувати різні інноваційні ідеї, включаючи і ідеї з розкриття економічного потенціалу країни.

9. Окрім властивості критикувати і констатувати недоліки, у людини є й властивість мислити і пропонувати. Цей процес не є таким, що легко досягається і вимагає прояву вольової стійкості та цілеспрямованості.

10. Найціннішою якістю людини в умовах вільної конкуренції виступає не лише висловлювання ідеї, але й відстоювання своїх позицій і реальна участь у процесі впровадження висловлених ідей у життя.

11. Кожен напрям підготовки кадрів має безпосередній або непрямий зв'язок з осмисленням значущості складових елементів економічного потенціалу країни для вивчення і вироблення пропозицій. Кожен фахівець галузі по-своєму може сформулювати ці моделі, захистити і внести вклад до справи розвитку і прогресу своєї країни.

12. Визначити, що прояв почуття патріотизму не полягає лише в розумінні Гімну і роз'ясненні сенсу Державного прапора країни. Кожне слово державного Гімну для патріота країни повинне стати символом самореалізації і бажання служити ідеалам нації і країни [7, с. 25].

13. Знання стану економічного потенціалу для кожного фахівця галузі повинне розглядатися не лише з позиції усвідомлення своєї приналежності до тієї або іншої країни, що має в розпорядженні певні ресурси, але і знанням творчої спадщини, що становить національну гордість і самобутність і ряд інших чинників, необхідних для осмислення самореалізації в житті.

Стосовно виховної цінності ідеї участі студентів в складанні і послідовному розміщенні умовних елементів економічного потенціалу, то воно полягає в основі аналізу кожного з цих чинників з тієї позиції, що студент живе в країні, де є величезні ресурси, використання яких може привести до прогресу і розвитку в умовах конкуренції на світовому ринку. При цьому задана також стратегічна ідея - виховання почуття патріотизму і національної гордості, засноване на наявних ресурсах і виробленні рекламно-освітнього модуля раціонального використання економічного потенціалу і вироблення інноваційних методів і технологій в сферах професійної діяльності. Істотний виховний ресурс має в розпорядженні розробку і впровадження інноваційних технологій на основі варіаційних і альтернативних методів презентації самостійних робіт у рамках вивчення кожної дисципліни, групи дисциплін, міжкафедральних зв'язків, спільних проектів між суміжними спеціальностями, дисциплінами і іншими сферами реалізації виховно-освітніх програм і технологій [4, с. 15]. Приймаючи за основу, що поняття "прогнозованості" і "результативності" можуть бути роз'яснені, як уявне конструювання майбутнього стану досягнення системного ефекту виховання в процесі навчання, а також змін, які можуть відбуватися в інтелектуаль-

них можливостях, здібностях, стосунках, ціннісних орієнтаціях та ін. особових якостях головних суб'єктів навчального процесу, то відзначимо, що для подальших досліджень, у цьому контексті нами були виділені такі завдання:

1. Визначення базисних принципів досягнення прогнозованості і результативності застосування виховно-освітніх технологій, приймаючи при цьому за основу цільові завдання і характерні ознаки узагальненої моделі студента і ефективної моделі випускника ВНЗ. При цьому властивості змінюються в часі заданих характеристик моделі обліку етапів професійного зростання студента у ВНЗ, представлення можливості вести "діалог" з моделлю, визначення досягнутого рівня, складання моделі саморозвитку і повернення до цього циклу самооцінки на кожному етапі навчання у ВНЗ.

2. Проведення розгорнутого аналізу поняття і суті логічного моделювання і дидактичних принципів реалізації освітньо-виховних технологій у ВНЗ, і на конкретних прикладах показати практичні методи осмислення студентами характерних ознак оцінки особових якостей прообразу фахівця в процесі складання і рішення інтелектуальних завдань у рамках освоєння різних дисциплін з обраної спеціальності.

3. Приведений один з підходів інтелектуального, професійного і патріотичного виховання студентської молоді шляхом осмислення, обґрунтування і вироблення ними варіативних і альтернативних варіантів завдань, заснованих на реалізації рекламно-освітнього модуля економічного потенціалу країни. При цьому обґрунтовується актуальність постановки такого завдання і вказується важливість набуття досвіду роботи в процесі рекламування і конкурентної боротьби в реальній професійній діяльності [3].

4. Обґрунтовані дидактичні цілі і приведені особливості застосування виховно-освітніх технологій в реальній практиці у взаємозв'язку вибору інноваційних моделей навчання і досягнення при цьому таких основних параметрів:

а) системні ефекти варіативних виховно-освітніх технологій у контексті конкретної моделі навчання;

б) критерії прогнозованості і результативності діяльності студента, засновані на дидактичних цілях і принципах конкретної моделі навчання;

в) розробка прикладних альтернативних і варіативних навчальних завдань у взаємозв'язку дисциплін, на кожному етапі навчання за обраним фахом;

г) оцінка якості виконаних робіт, заснованих на принципах самопрезентації придбаного рівня компетентності.

Досягши вказаних цілей, тобто вироблення дидактичних принципів реалізації виховно-освітніх засобів організаційного механізму державного управління і забезпечення при цьому певного рівня прогнозованості і результативності навчально-виховного процесу, враховані вікові і інтелектуальні можливості студентської молоді, витікаючи з роботи Сапогової Є.Є., яка відмічає, що студенти в цьому віці (період від 18-20 до 30 років) можуть "...осмислено будувати майбутнє.", прагнути "...до особистої експансії.", придбати "професію і початок власного професійного і особистого життя", уміти

демонструвати "...рівень своїх соціальних досягнень", уміти вибудовувати "...системи особистих моральних, культурних, ділових цінностей" [6, с. 67].

Далі нами пропонується прийняти за основу, що розроблені узагальнені моделі не передбачають випуску "стандартизованих" фахівців галузі, а виконують лише ролі порівняльного модуля, що містить системну інформацію для порівняння, зіставлення і розробки різних програм саморозвитку і самоудосконалення. Отже, узагальнена модель студента і фахівця виключає представлення цих моделей як функціональних систем, оскільки кожен студент – майбутній випускник по-своєму унікальний і індивідуальний, має свій внутрішній світ, свої можливості, дотримується цінностей і визначає мотиви досягнення мети. Головна мета представлених моделей полягає в тому, щоб формувати у студентів навички самооцінки і саморегуляції, які, у результаті, призводять до системних ефектів самовиховання у ВНЗ.

Висновки. Таким чином, слід відмітити, що дуже важливим є формування у студентів уміння в складанні ефективної моделі фахівця "у своєму розумінні" і при цьому визначати найближчі і перспективні завдання самореалізації в житті; характеризувати особові якості у взаємодії, усвідомлювати збереження свого іміджу, іміджу підприємств, іміджу країни, яку він представляє. Щоб досягти цієї мети, у рамках реалізації виховно-освітніх технологій повинні передбачатися такі форми і методи професійного і інтелектуального загартування студентів, які могли б мати системні знання про характерні ознаки особових якостей, їх оцінку і "діагностику". Як показують результати, отримані нами, такі стратегічні завдання можуть бути досягнуті залученням студентів до складання різних творчих інтелектуальних завдань, спрямованих на формування у студента умінь пошуку відповідної термінології, осмислення кожного терміну і правильне застосування цього терміну у взаємозв'язку і взаємодоповненні особових характеристик образу майбутнього фахівця.

Список використаних джерел

1. Алексюк А. М. Педагогіка вищої освіти України. – К., 2002.
2. Всемирная декларация о высшем образовании для XXI века: подходы и практические меры // Всемирная конференция по высшему образованию «Высшее образование в XXI веке: подходы и практические меры». Париж (5-9 октября 1998 г.). – Душанбе : Национальная комиссия по делам ЮНЕСКО, 2000. – 33 с.
3. Губа А. В. Характеристика складових управлінської культури в освіті // Педагогіка і психологія. – 2008. – № 3–4.
4. Корсак К. В. Освіта, суспільство, людина в XXI столітті: Інтегрально-філософський аналіз. – К., 2005. – 23 с.
5. Кремень В. Освіта і наука України – інноваційні аспекти: стратегія, реалізація, результати. – К., 2005.
6. Карамушка Л. М. Психологія управління. – К., 2003.
7. Сиченко В.В. Механізми регулювання системи освіти : сучасний

стан та перспективи розвитку : монографія / В.В. Сиченко. – Донецьк : Юго-Восток, 2010. – 400 с.

8. Управління вищими навчальними закладами : монографія / С. Салига, О. Яришко. – Запоріжжя : ЗЦНТІ, 2005. – 194 с.

9. Шоев Н.Н. Особенности реализации воспитательно-образовательных технологий с позиции достижения программно-целевых задач интеллектуального и профессионального воспитания студентов в вузе // Вестник Института предпринимательства и сервиса. – Вып. 13. – Душанбе, 2014. – С. 155–159.

10. Judy Cameron, Katherine M. Banko, and W. David Pierce. Pervasive Negative Effects of Rewards on Intrinsic Motivation: The Myth Continues // The behavior Analyst. University of Alberta. – 2005. – Vol. 24. – pp. 1–44.